

ik

IK BEN EEN HOND

Dat zal ik uitleggen.

Ik ben een hond in mijn gedachten.

Het begon bij Sem. Hondje was ons spel. We deden het elke dag.

In het echt heet ik Yuki, maar als hond heet ik Bommel. En Sem heet Boef.

WOEN.

De lucht is koud en prikt in mijn neus. Ik ren.

Het gras schiet onder me door. Ik ga hard, zo hard. De roze kussentjes onder mijn poten stuiteren tegen het asfalt. Sneller. Sneller. Woehoe! Kom op, Bommel, je kunt harder. Mijn tong slingert uit mijn bek en mijn oren wapperen in de wind. De haren voor mijn ogen waaien op, zodat ik opeens iets kan zien. Wiehaa!

Langs de huizen met hun tuintjes, langs de auto's in de straat, langs hekjes, muurtjes en struikjes. Allemaal fijne plasplekken. Maar daar heb ik nu geen tijd voor.

Ho.

Daar heb je die ene heg. Tegen die heg pist iedereen. Die heg is een geurenmuseum, echt waar. Ik moet wel even snuffelen. Ik sta stil. Wat ruik ik? Is dat het hondje van buurvrouw Thea? Jaha. Ja. Zeker weten. Ik ruik Trudi. Het teckeltje van buurvrouw Thea heeft hier lopen pissen. Trudi, Trudi, Trudi. Ze ruikt naar oud gordijn.

Ik schuif met mijn neus over de tegels.

Ja, ik ruik haar. De haren op mijn rug staan meteen over-

eind. Ik krijg altijd de kriebels van dat teckeltje, want ik wil eigenlijk met haar vechten. Dat mag niet van Thea. Ze vindt het raar als ik naar Trudi grom.

Ik steek mijn neus in de wind. Wat een mooie dag! De lucht zit vol verse geurtjes. De zon schijnt. Straks moet ik even langs de supermarkt, misschien ligt er iets bij de afvalbakken, je weet maar nooit. Een half croissantje of zo. Mensen gooien heel lekkere dingen weg, geen idee waarom. Ik heb altijd honger. Maar nu ga ik naar Sem.

Wat hoor ik? Ik spits mijn oren. Hier ergens woont toch die rode kater? Zo leuk om achter hem aan te zitten. Die is echt superbang. Hahaha!

Ja hoor, daar zit hij, op een hekje, met zijn kop in de zon. Wraaf! Ik sprint eropaf. Hij komt overeind en kromt zijn rug. Als ik vlak bij hem ben, schiet hij een boom in. Ik loop bijna tegen het hek op, maar kan nog afslaan, terug de straat op.

Laat gaan. Is geen lol aan te beleven, katten. Altijd meteen hoog in de boom, of onder een auto, plat tegen de grond.

Sneller, Bommel. Nog sneller. Op de stoep. Ik neem de omweg: door de Bijtlaan en de Hapweg, naar de Wafweg. Midden op straat rent het lekkerst. Ik ben er bijna!

Daar is het al.

Ik trippel het tuinpad op.

Schud met mijn kop. Snuffel.

Wie is hier allemaal geweest?

Ik ruik Sem. Ik ruik zijn vader. Ik ruik zijn moeder.

Even een plas doen.

Ik til een achterpoot op.

Mijn plas maakt muziek, tingelt op de steentjes en verdwijnt in de grond. Als dat geen kunst is, weet ik het ook niet meer. Zo mooi.

Oké.

Dingdong.

Ik hoor de moeder van Sem in de gang. Zou het mogen?

Soms mag het niet.

Dan gaan ze net naar voetbal, of opa en oma, of zoiets.

Deur open.

‘Mag Sem spelen?’

‘Ja, hoor.’

Ik storm langs Sems moeder heen de trap op. ‘Sem!’

Sem is mijn allerallerallerallerallerbeste vriend. Ik zie hem elke dag en we doen alles samen. We houden heel erg van verzinnen en Sem vindt niks raar. Hij helpt me als ik ruzie heb op school en ik help hem. Ik ken hem al vanaf het kinderdagverblijf. Mijn moeder zegt dat ze ons een keer samen in de box vond en dat we in elkaars neus knepen en heel hard moesten lachen. Toen woonden we nog niet vlak bij elkaar. Pas later verhuisden wij naar de Plasstraat. Die ligt naast de Wafweg, waar Sem woont, en toen werden we nog betere vrienden. Sem weet alles van mij en ik van hem. Dat is gewoon zo en daar komt niemand tussen.

‘Sem?’

Hij ligt op zijn bed. ‘Ja?’

‘Zullen we hondje spelen?’

Sem komt overeind. ‘Oké. We spelen hondje, maar wel met punten.’

Dat is dus zo leuk aan Sem, hij wil altijd meedoen, wat ik ook verzin. Minder leuk is dat hij altijd iets met punten wil doen en dat hij altijd wint.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Met punten.’

We rennen naar beneden. Sem trekt de zak met ballen onder de kapstok vandaan.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ vraagt Sems moeder.

‘Naar het park,’ zegt Sem.

Daar gaan we. Sem voorop.

Hij rent nog harder dan ik. Hij zit op voetbal.

We achtervolgen elkaar naar het park. Soms ren ik aan kop en soms Boef. Zijn staart zwaait voor mijn neus heen en weer. Bij het park komt Sem overeind en gooit de zak met ballen op de grond. ‘Jij verstopt ze en ik moet ze vinden. Elke bal is tien punten. Go, Bommel.’

Sem blijft op twee voeten staan met zijn ogen dicht. Blijkbaar is hij mens vandaag. Ik ren weg met de zak en verdwijntussen de struiken.

Daar begint een andere wereld. De honden- en zwerverswereld. Het is er donker. De grond is net een vuilnisbak, vol leeggegeten verpakkingen en beschimmeld brood. Kijk nou:

allemaal dopjes, plakkerigheid, scherven, lipjes van blikjes. Zo mooi allemaal. Zo toevallig. Allemaal hiernaartoe geschopt, geschoven of gewaaid. Een wereld vol lege flesjes, plastic zakjes, papiertjes en dingen waarvan ik niet weet wat het is. Soms ligt er zelfs een mens, zomaar te slapen met een tas vol spullen onder zijn hoofd.

‘Yuki!’

Hè? Wie is dat? Is dat Sem? Zijn stem lijkt op die van Sem. Ik kijk op, en steek mijn kop tussen de struiken vandaan.

‘Ben je klaar?’

‘Jawel,’ zeg ik, maar ik weet eigenlijk niet waarmee. O ja, tuurlijk, die ballen.

Snel trek ik mijn kop weer naar binnen.

Waar zijn ze gebleven?

Ik ren onder de struiken door en vind de zak met ballen bij de heg. Blijkbaar heb ik ze meteen laten vallen toen ik de bosjes in dook.

Geeft niet, het is zo gebeurd. Ik verstop een paar ballen in een boom, tussen de takken, en een paar in het hoge gras. Ik blaf. Daar komt Sem al aan. Snel werp ik de laatste bal in de vijver. Zo. Klaar.

Sem begint te zoeken. Ik loop met mijn tong vlak boven de grond achter hem aan.

‘Ja, ik heb er een!’ Sem pakt een bal uit het gras en steekt hem in de lucht. ‘Lekker, tien punten!’ juicht hij.

Ik blaf.

‘Hier nog een! Twintig punten!’

‘Goed gedaan, Sem!’ kef ik.

Opgetogen zoekt hij verder. Maar hij vindt niks meer, want ik heb alles in en onder die ene boom verstopt.

Dan ziet hij de bal in de vijver. ‘O, Yuki, kijk!’

‘Ik heet Bommel.’

‘Oké, Bommel dan.’ Sem zakt door zijn knieën, nu is hij Boef. Hij blaft naar me en gaat eropaf.

Ik huppel achter hem aan.

‘Je hebt er een in de vijver gegooid!’ blaft hij.

‘Twintig punten als je hem eruit krijgt,’ blaf ik terug.

Boef gaat een stok zoeken. Hij vindt er een tussen de bomen. Met de stok begint hij in het water te hengelen. Ik stuif weg over het gras. Yes! Gras. Stok. Boom. Plas. Stok. Stok! Daar. Ren. Kijk. Hier. Waf. En weer terug.

Bij de vijver zie ik dat Boef nog steeds aan het hengelen is. Wat doet hij toch moeilijk! Hij heeft echt veel over voor een paar stomme punten. Hij probeert de bal naar de kant te krijgen door golven te maken. Zo doet een hond helemaal niet.

Dan spring ik in het water.

Ik geloof niet dat ik daarover nadacht.

Het water stroomt haastig mijn broekspijpen in. Eén tel later is zelfs mijn onderbroek nat. Het is veel kouder dan ik dacht. Ja, het is ook al bijna herfst.

‘Yuk!’ roept Boef geschrokken.

‘Bommel!’ roep ik. Het water golft mijn mond in. Ik spuug

het uit en zwem naar het midden. Als ik bij de bal ben, gooi ik die naar Boef. ‘Hier, Boef!’ roep ik. ‘Twintig punten voor mij.’

Sem komt overeind en vangt. ‘Goed gedaan, Bommel!’

Dat is echt iets voor Sem, hij gunt mij ook punten.

Als ik weer op de kant sta, vraagt hij: ‘Heb je het niet koud?’

‘Jawel.’ Nu pas voel ik hoe koud. Mijn poten tintelen helemaal en mijn snorharen trillen.

Ik zit onder de modder en alles druipt. Op de grond vormt zich een plas.

‘Waarom deed je dat?’

‘Die bal moest eruit.’

Sem fronst. Hij is weer mens en vindt dat geen goeie reden, maar dat maakt niet uit. Ik snap dat van die punten niet. Hij snapt niet dat, als je een hond bent, je ook echt een hond bent.

Er trekt een rilling langs mijn rug omhoog. Ik schud mezelf uit.

‘Yuki, nee!’ roept Sem. Hij springt geschrokken opzij. ‘Ik word helemaal nat.’

Ik stop met schudden. Nu zit Sem ook onder de modder. Ik laat mijn kop hangen. ‘Sorry, Sem.’

‘Dit gaat mijn moeder niet grappig vinden!’

Als ik een staart had, zat die nu tussen mijn benen.

Sem zucht. ‘Maakt niet uit. Laten we de ballen verzamelen en naar huis gaan.’

We vinden de zak terug op de grond bij de heg en samen stoppen we er alle ballen weer in.

‘Wie heeft er nou gewonnen?’ vraagt Sem opeens.

‘Niemand,’ zeg ik trots. Het is namelijk al heel wat als Sem een keertje niet wint.

‘Gelijkspel,’ concludeert Sem. ‘Maar de volgende keer maak ik je in.’

Met de zak met ballen tussen ons in lopen we naar mijn huis. Ik heb het ondertussen echt heel erg koud.

Mijn moeder doet de deur open. Haar ogen worden groot.

‘Yuki is gaan zwemmen,’ legt Sem uit.

Ik zeg niks, want ik kan alleen nog maar klappertanden.

Mijn moeder trekt me naar binnen en begint me haastig uit te kleden. Ik sta al bijna bloot in de gang. Achter haar staat Sussie te lachen.

‘Mam!’ brul ik. Nu ik geen hond meer ben, schaam ik me dood zonder kleren.

‘Bedankt voor het spelen!’ roept ze naar Sem terwijl ze de deur sluit. Raar. Zij heeft helemaal niet met Sem gespeeld, maar goed.

Mijn moeder stroopt mijn onderbroek langs mijn rode benen, tilt me de trap op en zet me onder een warme douche. Het lijkt alsof er honderdduizend mininaaldjes in mijn huid prikken, en alles gloeit.